

STRHUJÍCÍ MIX DANA BROWNA, STIEGA LARSSONA A ARTHURA C. DOYLEA

DOPISY OD MRTVÉHO

GENEALOGICKÝ THRILLER

STEVE ROBINSON

DOPISY
OD MRTVÉHO

**Knihy Steva Robinsona
v nakladatelství Mystery Press**

JEFFERSON TAYTE

Stopy v krvi
Hluboký hrob
Poslední anglická královna
Ztracená vládkyně
Spříznění
Smrtící hry
Dopisy od mrtvého

Připravujeme

Žena vypravěče příběhů
Tajná manželka

DOPISY
OD
MRTVÉHO

STEVE ROBINSON

Přeložila Kateřina Niklová

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Copyright © Steve Robinson, 2018
Translation © Kateřina Niklová, 2020
Cover © Blacksheep Design, 2020
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-214-1 (PDF)

Mé ženě Karen

PROLOG

Říjen 1869

Drahý Roberte,

v návaznosti na svoji nedávnou korespondenci Vám píše s velkým očekáváním a nadšením z Vašeho zájmu o již dříve zmiňovanou záležitost. Mám ve svém vlastnictví několik dopisů psaných prarčetou Jane o jejích cestách po Indii. Samy o sobě znamenají jen málo. Věřím však, že jako celek představují výjimečný příběh, který by se mohl ukázat jako neocenitelný.

Doufám proto, že si zajistím Váš patronát, abych se mohl vydat na výpravu do Džajpuru a pátrat tam po drahokamu dosud nevídané velikosti a ceny. Pokud bude naše pátrání slavit úspěch, mohu Vás na oplátku ujistit o tom, že navíc k plnému návratu Vašich investic získáte rovný podíl z řečeného drahokamu.

Jestli shledáte tyto podmínky výhodnými, s největší ochotou Vám co nejdříve přinesu ony dopisy ukázat, abyste se mohl na vlastní oči přesvědčit o tom, jak výjimečnou šanci představují. Nemusím podotýkat, že je nanejvýš důležité zachovat v této věci diskrétnost.

Váš nejpokornější služebník

Cornelius Dredger

KAPITOLA PRVNÍ

Současnost

„Jízdenky, prosím!“

Jefferson Tayte se jen váhavě probíral z těžké dřímoty, do které ho uvedlo rytmické kolébání vlaku. Jeho víčka se na okamžik pootevřela a zase se zavřela v naději, že průvodčí už prošel. O několik vteřin později ucítil poklepaní na rameno.

„Vaši jízdenku, prosím.“

Tentokrát Tayte otevřel oči dokořán. Zív, rozvinul sako, které používal jako polštář, a zašmátral v kapsách po jízdence. Přitom vyhlédl ven z okna a všiml si, že sluncem zalitý venkov, který za ním viděl naposledy, nahradily továrny a domy. Navíc se rozpršelo.

„Aprílové přeháňky,“ řekl průvodčímu, když mu podával jízdenku. „Kde to jsme?“

„V Northumberlandu. Právě jsme opustili Berwick-upon-Tweed.“

Tayte se narovnal. „Díky,“ řekl a vzal si zpátky jízdenku.

Podíval se na hodinky. Bylo skoro půl druhé odpoledne. Z Londýna odjel v deset ráno, rychle si tak spočítal, že má před sebou pořád asi dvě a půl hodiny cesty, tedy za předpokladu, že v Edinburghu chytí přestupní vlak do Perthu, kde na něj měl čekat vůz se šoférem. Letadlem by to bylo rychlejší, pokud ale existovala alternativa, vždy ji kvůli své fobii z létání zvolil.

Tayte opět schoval jízdenku. Přitom nahmatal dopisy, které ho přiměly na výlet do Skotska vyrazit. Vytáhl je, vytrěl si spánek z očí a znovu si je prohlédl. První byl od jeho klienta, Damiana Sinclaire, který ho kontaktoval poté, co objevil jeden z inzerátů, které si Tayte podal, jakmile natolik přivykl novému prostředí, aby si znovu začal budovat kariéru. Podle dopisu narazil Sinclair na tak zajímavou genealogickou překážku, že by ji nikdo v Taytově profesi prostě nemohl ignorovat. Přestože celou záležitost pouze krátce shrnul, zmínil se ve svém dopise o Britské Indii, nelegitimním potomkovi a neznámém pra-pra-pra-pradědečkovi, kterého nikdo navzdory letům pátrání nedokázal identifikovat. Druhý dopis byl kopií psaní, které s celou věcí očividně souviselo. Napsal ho někdo jiný a bylo staré skoro 150 let.

V poslední době se Taytovi klienti zrovna nehrnuli. V minulých měsících obdržel pouze několik telefonátů, na jejichž základě přijal pár úkolů, žádný se ale neukázal být pro genealoga jeho formátu zvláště zajímavý. Dopisy Damiana Sinclaire tudíž představovaly vítanou změnu, i když mu dělala trochu starosti zmínka o cenném drahokamu v tom starším z nich. Poslední, co Tayte po odchodu od svého starého života ve Washingtonu DC chtěl, bylo zaplést se do nějakého triviálního honu za pokladem, ze všech úkolů, které v poslední době přijal, ho však pouze tento skutečně nadchl. Jen doufal, že jeho dovednosti genealoga nezakrněly.

Znovu zavřel oči a zavzpomínal na své první setkání se Sinclairem, s mužem, kterého jel nyní navštívit v jeho rodinném sídle v okolí Comrie na Jihoskotské vrchovině. Sinclair pracoval jako makléř a přebýval hlavně v Londýně, požádal proto Tayta, aby se s ním sešel ve Východoindickém klubu na St. James's Square, kterého byl členem. Tayte si vybavil salónek, kam ho uvedl člen personálu v elegantní černožlaté livreji. Byl přepychově zařízený a měl vysoké stropy typické pro styl Regency. Krémově bílé

stěny zdobily zlatý štuk a portréty v pozlacených rámech a nad modrožlutým kobercem, na kterém stála červená kožená křesla a lenošky Chesterfield, viselo několik lustrů.

Když Tayte do salónku vstoupil, bylo tam ještě několik dalších lidí, povětšinou seděli ve dvojicích, jeden či dva ovšem měli nos zaborený v ranních novinách. V místnosti bylo několik vysokých oken a Tayta zavedli k tomu úplně vlevo s výhledem na parčík uprostřed St. James's Square. Právě tam, v koutě salónku, seděl muž, za nímž přišel. Když se Tayte objevil, muž vstal. Měl vzpřímený postoj a hlavu držel vztyčenou, což zdůrazňovalo jeho orlí rysy. Damian Sinclair měřil stejně jako Tayte přes metr osmdesát, na rozdíl od Tayta však byl velmi štíhlý a vystouplé lícni kosti mu propůjčovaly vyzábly vzhled. Tayte nabyl dojmu, že buďto ten muž prodělal v nedávné době něco nepříjemného, nebo v denní stravě postrádal dostatečný přísun kalorií.

Sinclair napřáhl kostnatou ruku. „Pan Tayte, jak předpokládám?“

Potrásli si rukama a Tayte kývl a oplatil mu úsměv. Pomyslel si, že Sinclair je mimořádně výmluvný muž, pro kterého je možná otázkou cti vyslovovat všechna písmena ve slovech s měkkým skotským přízvukem.

„Posaďte se,“ pokračoval Sinclair. „Vzhledem k osobní povaze naší schůzky jsem považoval za vhodné vybrat tiché místo zde v rohu.“ Odmlčel se a usmál se. „Doufám, že mi odpustíte, jsem ale příliš šetrný na to, abych si pronajal jednu ze zdejších zasedaček. Obávám se, že když jde o peníze, vykazují všechny stereotypní atributy, které bývají, jak jste určitě slyšel, připisovány Skotům.“

Tayte se usmál. „To je v pořádku,“ řekl a posadil se do malé lenošky zády ke stěně u okna. Aktovku odložil vedle sebe a dál studoval svého hostitele.

Damianu Sinclairovi bylo něco přes padesát. Na sobě měl tmavý proužkovaný oblek, světle modrou košili a výraznou

kravatu s kosými proužky. V kapsičce u vesty mu mizel zlatý řetízek od hodinek, což Taytovi prozradilo, že patrně má staromódní návyky. Vypadal jako ze škatulky a Tayte zalitoval, že si před odchodem z domu nepřezehlil šaty a nenaleštil polobotky, nebo si nevzal úplně jiný hnědý oblek. Nějaký, který by se tolik nekrčil.

„Nemáte rád kravaty, že?“ nadhodil Sinclair, který si naopak měřil Tayta. „Poznám to. Nesedí vám.“

Vázanky se od džentlmenů v klubu vyžadovaly a Tayte si vzal tu jedinou, kterou vlastnil. Byla pohřebně černá. Tahal za ni a hrál si s ní od chvíle, co si ji to ráno uvázal u stanice metra v Green Parku. Pomyslel si, že Sinclair je vskutku vnímavý, pokud si tak rychle všiml, jak je mu nepříjemné mít kravatu na krku.

Tayte se zazubil a rozhodl se nebrat si to. „Vázanky jsou podle mě nutné zlo.“

Sinclair se opřel a rozesmál se. „Dobře řečeno!“ pochválil. „Obdivuju vaši upřímnost, pane Tayte. Dovolte, ať vám objednáme něco k pití. Pak přejdeme k věci.“

Sinclair zvedl ruku. Vzápětí se u jejich stolu objevil číšník v červeném sametovém saku a s motýlkem na krku.

„Dám si gin a tonik a tady můj přítel...“

Sinclair se odmlčel a pokynul Taytovi.

„Kávu, prosím,“ požádal Tayte. „Silnou a černou.“

„Espresso, pane? Americano?“

Tayte kývl. „To zní skvěle. Dám si americano s dávkou espressa navíc.“

Číšník na okamžik přimhouřil oči, jako by si říkal, jestli slyšel správně.

„Mám malého syna,“ řekl Tayte, který pocítil potřebu vysvětlit, proč potřebuje kofein navíc. „Je mu pět měsíců.“

„Ovšem, pane,“ řekl číšník. Potom se otočil na podpatku a vrátil se zpátky k baru.

„Takže,“ řekl Sinclair a naklonil se blíž k Taytovi. „Co si myslíte o tom starém dopise, který jsem vám poslal? Vzbudil vaši pozornost?“

„Velmi,“ potvrdil Tayte. Otevřel aktovku a oba dopisy vytáhl. „Než ale začneme o něm, rád bych se zmínil o jisté choulostivé věci.“

„Choulostivé?“

Tayte pohlédl Sinclairovi do očí. „Myslím, že víte, o čem mluvím. Jestli vám jde jenom o honbu za pokladem...“

„Ach, ten drahokam,“ přerušil ho Sinclair. „Teď už chápu.“

„No, je to tak?“ zeptal se Tayte. „Protože pokud ano, měli byste hned teď vědět, že já poklady nehledám.“

Sinclair si přehodil nohu přes nohu a začal o sebe klepat prsty, jako by přemýšlel, jak nejlépe odpovědět. Po chvíli řekl: „Ne tak docela. Tím chci říct, že ve své podstatě může tato věc vést k nalezení drahokamu potenciálně nezměrné hodnoty, není to ale důvod, proč si chci najmout vaše služby. Jak jsem se zmínil v dopise, rád bych věděl, kdo byl můj prapředek z otcovy strany. Jako genealog určitě chápete moji potřebu vyplnit volné místo v mém rodokmenu.“

Tayte ho chápal velmi dobře. To, že nevěděl, kdo byli jeho biologičtí rodiče, ho užíralo po většinu jeho dospělého života. Tak docela ale Sinclairovým motivům nevěřil. Podle toho, co si přečetl v dopisech, které mu Sinclair poslal, byli Sinclairův prapředek a řečený drahokam neodmyslitelně spojeni. Pokud však po něm Sinclair chtěl, aby identifikoval jeho neznámého předka, bylo jen a jen na něm, co s tou informací následně udělá.

„Promluvme si tedy o vašem předkovi,“ řekl Tayte. „Podle vašeho dopisu netušíte, kdo to byl.“

„Správně. Informace mé rodiny o otcově pokrevní linii tady končí. Známe jenom jeho jméno, které jste si přečetl v dopise.“

„Robert,“ řekl Tayte. „Muž, kterému byl ten dopis v roce 1869 poslán.“

Sinclair se pro sebe usmál. „Ano, Robert, třebaže nám to nijak nepomůže. Na začátku devatenáctého století bylo ve Skotsku jen málo populárnějších jmen.“

Tayte otevřel kopii dopisu napsaného v říjnu roku 1869. „Jak jste se k němu vůbec dostal? Chci říct, jestli vaše rodina nezná adresáta, jak...“

„Nemyslel jsem tím, že mého předka nikdo z rodiny neznal,“ skočil mu do řeči Sinclair. „Jsem přesvědčen, že jeho syn, můj pra-pra-pradědeček, ho znát musel. Z nějakého důvodu si ale nechal jeho identitu pro sebe. Vysvětluje to, jak se dopis z roku 1869 ocitl v majetku mé rodiny. Já o něm nic nevěděl, dokud nezemřel můj otec. Byl jednou z mnoha věcí, které mi výslovně zanechal ve své poslední vůli.“

„Chápu,“ odvětil Tayte, který byl čím dál zvědavější na to, kdo onen tajuplný předek byl – a také, ve světle toho, co právě slyšel, proč se jeho syn rozhodl identitu svého otce zatajit, pokud tedy věděl, kdo to je.

Přinesli jim pítí. Tayte poposedl vpřed a položil obě psaní na stůl. „Ve svém dopise píšete, že věříte, že pisatel dopisu z roku 1869, Cornelius Dredger, je klíčem k odhalení totožnosti vašeho předka.“

„Ano, zjevně ho znal, že? A dost dobře na to, aby ho oslovoval jménem.“

„V dopise není uvedena žádná adresa,“ namítl Tayte. „Asi je marné doufat, že máte původní obálku, že?“

Sinclair zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne.“

Tayte si vzal kávu a opřel se. „Abychom si to tedy ujasnili: Jediné, co po mně chcete, je, abych identifikoval vašeho předka?“

„Správně. Nic víc. A podle toho, co jsem o vás slyšel, pane Tayte, jste správným mužem na tuto práci. Máte pořád zájem a poslechnete si, co ještě vám chci říct?“

Tayte zájem měl. Popravdě by se nejraději okamžitě pustil do práce. „Ovšem,“ řekl. „Prosím, pokračujte.“

Sinclair se zhluboka napil ginu s tonikem. Když sklenici odkládal, mlaskl. „To sedlo,“ pochválil. „A teď, možná vás napadlo, proč jsem navrhl, abychom se sešli ve Východoindickém klubu.“

„To ano.“

„Dobře, protože existuje jisté velmi důležité spojení s mým členstvím tady. Klub byl založen roku 1849. Původně měl sloužit zaměstnancům ctihodné Východoindické společnosti a taky zmocněným důstojníkům armády a námořnictva. V dnešní době je Východoindický klub podle svých stanov klubem džentlmenů se striktními pravidly volby a nominace členů. Já byl nominován svým otcem, který byl nominován svým otcem, který byl nominován...“

„A tak dále,“ přerušil ho Tayte, kterému došlo, kam Sinclair míří. Napadlo ho, že klubovní záznamy by mu třeba mohly prozradit, kdo Sinclairův neznámý předek byl. Lidé, kteří pátrali po své rodinné historii, často takové drobné historické dokumenty přehlédli a zaměřili se jen na očividnější zdroje.

Vzápětí však pochopil, že v Sinclairově případě tomu tak nebylo. „Ne,“ řekl a zvedl obočí. „Můj pra-pra-pradědeček se jmenoval Angus Fraser. Jeho dcera se provdala za Sinclaira, to ale jen tak mimochodem. Už jsem si ověřil, že Angus byl členem klubu. Jeho otec ho ale nenominoval. Kdyby ano, nepotřeboval bych vaše služby, že ne?“

„Tak kdo ho tedy nominoval?“

„Jeho nevlastní otec, Lachlan Fraser. Byl důstojníkem a sloužil v Indii, když se Angus v roce 1825 narodil. Vychoval Anguse jako vlastního, právě Lachlanu Fraserovi tak vděčím za to, že jsem dnes členem tohoto klubu.“ Sinclair se odmlčel a usmál se pro sebe. Tlumeně dodal: „Technicky vzato nemám na členství nárok. Víte, je všeobecně známo, že moje pra-pra-prababička z otcovy strany, Aileen Fraserová rozená MacGregorová, měla milostné pletky. Věřím, že právě s mužem, kterého se snažím identifikovat – s mužem jménem Robert, kterému Cornelius

Dredger v roce 1869 napsal. Jsem synem jejich potomků.“ Přiložil si prst ke rtům. „Nikomu to neříkejte, dobře?“

„Vaše tajemství je u mě v bezpečí,“ ujistil ho Tayte a přemýšlel, kam až Sinclair ve svém pátrání zašel a jestli mu vůbec zbylo něco, co by mohl prověřit. „Viděl jste kopii rodného listu Anguse Frasera?“

„Ano, ovšem. Jako Angusova matka je uvedena Aileen Fraserová, jméno otce ale chybí.“

„To je neobvyklé,“ podotkl Tayte. „Chci říct, jestli Lachlan Fraser vychoval Anguse jako vlastního, určitě by do rodného listu připsal své jméno, aby indiskrétnost své ženy utajil.“

„Určitě by to udělal – kdyby tehdy byl u toho. Víte, když se Angus narodil, existovaly obavy, že je Lachlan mrtvý. Podle rodinné legendy, kterou od té doby víceméně potvrdily Lachlanovy služební záznamy u Východoindické společnosti, v roce 1824, během první anglo-barmské války, zmizel. Jeho manželce Aileen bylo oznámeno, že její manžel zemřel, tak tomu ale nebylo. Lachlan padl do zajetí. Věznili ho až do roku 1826, kdy byla podepsána mírová smlouva v Yandabu, jejíž součástí bylo i propuštění všech britských válečných zajatců. Stalo se to rok po Angusově narození.“

„Chápu,“ odvětil Tayte a řekl si, že to celou věc opravdu vysvětlovalo.

„Moje rešerše jsou rozsáhlé,“ pokračoval Sinclair. „Stejně jako rešerše zbytku rodiny. Aileen se provdala pouze jednou, a když se Angus narodil, byla ženou Lachlana Frasera. Vzhledem k tomu, co jsem vám právě řekl, a také k tomu, že na Angusově rodném listě chybí jméno otce, je zjevné, že Aileen musela mít v době, kdy byl Lachlan považován za mrtvého, milostnou aféru.“

„Rešerše zbytku rodiny?“ nadhodil Tayte, který se chytil Sinclairových slov, a zvedl jedno obočí. Pochyboval, že by se zbytek Sinclairovy rodiny, která legitimně patřila k rodové linii

Fraserů, začala o historii rodu zajímat náhodou. Důvod mu připadal dost očividný. „Hledají ostatní členové vaší rodiny drahokam, o kterém se zmiňuje ten dopis?“

„Ano, a už mnoho let – je nedílnou součástí rodinné legendy, o které jsem se zmínil. Všichni věří, že na něj mají právo, já však pevně věřím, že kdysi patřil někomu v rodové linii *mého* otce, ne v té jejich. A Cornelius Dredger si to zjevně myslel taky, proč by jinak neposlal svůj dopis jejich předkovi? Pro ty chamtivé parchanty je to honba za pokladem.“

Tayte si všiml, jak rozhořčeně se Sinclair staví k tomu, že by drahokam měl najít nějaký jiný člen jeho rodiny. Vyvolalo to v něm ještě větší obezřetnost ohledně skutečného důvodu, proč si ho Sinclair najal. V myšlenkách se vrátil zpátky k dopisu z roku 1869 a k důvodu, proč ho Dredger poslal.

„Dredger ve svém dopise v podstatě žádá o peníze,“ nadhodil.

„Správně. Aby mohl financovat expedici do Indie.“

„A pátrat po drahokamu?“

„Ano.“

„A co ostatní dopisy, o kterých se zmiňuje, ty od pratety Jane v Indii. Věřím, že její korespondence je klíčem k jeho nalezení?“

„Očividně.“

Na začátku schůzky, když se Tayte posadil, aby si se Sinclairem o úkolu promluvil, neměl o honbu za pokladem zájem, vzhledem ke zjevné rozsáhlosti pátrání, které Sinclair a očividně i zbytek rodiny podnikli, však Tayta napadlo, že by mohl Sinclairova pra-pra-pra-pradědečka na základě dopisů napsaných Dredgerovou pratetou přece jen identifikovat. Možná by z nich mohl získat jméno nebo útržek informací, který by se při odhalování totožnosti muže jménem Robert mohl ukázat jako užitečný.

„Vy dopisy Dredgerovy pratety máte?“ zeptal se Tayte s náznakem pochybností v hlase, neboť ho napadlo, že kdyby je Sinclair měl, už by je pečlivě prošel, pátral po vodítkách a možná i našel odpovědi, které hledal.

„Bohužel mám jenom jeden,“ řekl Sinclair. „Víc ne. Věřím, že můj neznámý předek vlastnil i zbytek – jak už jsem řekl, právě tak jsem se k jednomu z těch dopisů dostal já, skrze rodinné dědictví, dalo by se říct. Jako zvědavé malé dítě jsem kdysi narazil na tlustý svazek starých dopisů v albu se zlatým zámekem, které v tu dobu patřilo mému dědečkovi. Věřím, že se jednalo o dopisy Dredgerovy pratety.“

„Nemáte tušení, kde by zbytek těch dopisů mohl být?“

Sinclair začal vrtět hlavou ještě dřív, než Tayte domluvil. „Ne, ale jestli ten úkol přijmete, budete muset přijet do Skotska a zůstat jako můj host. Budete si tak moci promluvit s ostatními členy rodiny. Jeden z nich možná bude vědět, kde ty dopisy jsou.“

„Zůstat ve Skotsku,“ řekl Tayte, kterého takový návrh zaskočil.

„No ovšem. Kde jinde?“

Tayta představa práce ve Skotsku nijak nenadchla. Ne že by proti Skotsku něco měl; bylo na seznamu míst, kam by se jednou rád podíval. Problém byl, že Skotsko leželo stovky kilometrů daleko a on se zrovna teď nechtěl vzdálit od rodiny. Jestli ale úkol přijme, věděl, že právě do Skotska bude muset vyrazit. Bude nutné, aby si promluvil se Sinclairovou rodinou, pokud k tomu bude svolná. Zhluboka se nadechl, zatajil dech a uvažoval. Před pár lety by vůbec nezaváhal. Naskočil by na první vlak z Londýna a nemohl by se dočkat, až se pustí do práce. Jenže teď bylo všechno jinak. Teď musel vzít v úvahu rodinu.

„Musím si to nechat přes noc projít hlavou,“ řekl a Sinclair kývl.

„No ovšem. Dejte mi vědět, jak se rozhodnete.“

To odpoledne vysvětlil celou situaci své ženě. Jean na to řekla, že jí sice bude chybět, ale měl by jet.

„Je to jenom na týden,“ podotkla. „Budeme v pohodě.“ Potom mu stiskla paži a dodala: „Potřebuješ to víc, než tušíš.“

Z polospánku, do kterého Tayte upadl po odjezdu z Berwicku-upon-Tweed, ho vytrhlo hlášení, že vlak brzy dorazí do

Edinburghu, kde potřeboval přestoupit na spoj do Perthu. Dopisy od Sinclaira mu během dřímoty spadly do klína. Nyní je schoval zpátky do vnitřní kapsy saka k jízdenkám, protáhl se a přemýšlel, do čeho se nechal zatáhnout tentokrát. Když vlak zastavil, Tayte vstal, vzal si svoji aktovku a lehký kufr a uvažoval, že na drahokamu a na dopisech, které se o něm zmiňovaly, musí být víc, než se zdá.

KAPITOLA DRUHÁ

Rodové sídlo Damiana Sinclaira v blízkosti Comrie připomínalo spíše hrad. Když Tayte vystoupil z vozu, který ho vyzvedl na nádraží v Perthu, do chladného, pozdně odpoledního slunce, zarazil se a s aktovkou v ruce a s ústy dokořán civěl na ukázkou skotské baronské architektury před sebou. Nad velkolepým hlavním vchodem byla umístěna padací brána, kterou považoval za imitaci, vzhledem k očividnému stáří toho místa ovšem mohla být klidně skutečná. Zvedal pohled vzhůru, přejížděl jím po šedých kamenných zdech a malých oknech se středovými sloupky umístěných vysoko v přízemí, patrně z obranných důvodů, až ke zdobně tesaným konzolám a kónickým věžičkám na věžích. Otočil se a zadíval se na potok, přes který přejezli a kterému se podle řidiče říkalo *bùrn*, pak dál do krajiny, na stromy na jedné straně a na vzdálené kopce na té druhé. V dohledu nebyl žádný jiný dům.

„Tudy, pane,“ vyzval ho řidič, což kvůli jeho skotskému přízvuku znělo Taytovi drsněji, než patrně zamýšlel.

Tayte se k muži obrátil a všiml si, že už drží v rukách jeho vak s obleky a kufr. Představil se jako Murray. Byl malý a podsaditý a měl husté šedé obočí připomínající housenky a pleš. Tayte hádal, že mu táhne na šedesát a je tudíž starší než Sinclair, vzhledem k jeho větrem ošlehanému vzhledu to však bylo obtížné určit. Tayte nikdy žádného podobného řidiče neviděl. Měl na sobě modré manšestráky, vytahané a příliš krátké, okopané kožené boty, košili bez límečku a námořnicky modrý svetr

s prodřenými lokty. Jeho vzezření a chování Tayta nijak nepřipravilo na vznešenost domu, kam se chystal vstoupit. Následoval Murrayho ke vchodu, pod polobotkami mu křupal štěrka příjezdové cesty a říkal si, že řidič a staré auto se zašlou stříbrnou barvou a prosezenými sedadly, v němž právě přijel, pozoruhodně odporují jeho očekáváním.

Jakmile však spatřil interiér sídla, pochopil. Zdálo se, že Sinclair na tom po finanční stránce není zas tak dobře, jak si Tayte představoval. Postavení rodu, přinejmenším od dob největší slávy, zjevně dost upadlo. První, čeho si všiml, bylo, že se mu dech sráží v páru, ve vstupní síni totiž bylo mnohem víc zima než venku. Taytovi to rázem napovědělo, že dům patrně není dobře udržovaný. Stav interiéru ho následně nenechal na pochybách. Dříve působivé dubové schodiště, kdysi dávno nalakované, se teď na mnoha místech loupalo. Totéž platilo pro vyřezávané obložení, které zakrývalo dolní polovinu stěn a nad nímž byly na jinak tmavě krémových stěnách vidět světlejší skvrny v místech, kde dříve visely obrazy, tapisérie a jiné ozdoby.

„Pan Sinclair poručil, abych vám pomohl zabydlet se,“ řekl Murray, když dorazili k patě schodiště, a podrbal se ze strany na nose.

„Chcete říct, že se s ním hned nesetkám?“

Murray zakroutil hlavou a velice pomalu se vydal vzhůru po schodech. „Vezmu vás do vašeho pokoje. Cestou nahoru se držte vlevo. Pravá strana se propadá.“

„Jak to?“

„Červotoč. Tohle staré místo je jím prolezlé.“

Taytovi to neznělo dobře. „Je bezpečný?“ zeptal se, jak stoupali vzhůru. „Myslím můj pokoj.“

„Nic se vám nestane, když nebudete moc courat kolem.“

Na vrcholu schodiště spatřil Tayte další stopy po zmizelých rodušných portrétech a uměleckých dílech. Hádal, že byly prodány,

možná aby zaplatily chod sídla. Bylo tu i velmi málo nábytku a ten, který tu zbyl, zažil lepší časy.

„Do východního křídla nechoďte,“ nabádal Murray a ukázal do tmavé, neosvětlené chodby vpravo. „Ti malí parchanti se tam pustili do podlahy. Nechceme, aby došlo k nehodě, že ne?“

„Ne,“ souhlasil Tayte, který se rozhlížel kolem s fascinací a obavami zároveň. „Vidím, že tu máte dost vlhko,“ dodal, když se vydali protilehlou chodbou, která byla naopak příjemně osvětlená velkým prosluněným oknem na druhém konci, a ukázal na strop.

„Jo, a taky hnilobu a plíseň. Všecko, co vás napadne.“

Zastavili se u posledních dveří před oknem. Murray postavil Taytův kufr na zem a z kapsy u kalhot vytáhl velký klíč. „A jsme tady,“ řekl a otevřel dveře. „Pan Sinclair mě požádal, abych vám připravil rohový pokoj.“

Tayte následoval Murrayho dovnitř s pramalým očekáváním, byl však příjemně překvapen. Pokoj byl teplý, rozlehlý a zaplavený sluncem z vysokých vitrážových oken na dvou stranách, z nichž jedno vedlo přímo na západ. Díky teplé dubové podlaze a bohaté žluté výzdobě působil pokoj ještě útulněji. Uprostřed pak stála těžká vyřezávaná postel se čtyřmi sloupky.

„Nachystal jsem krb,“ řekl Murray a prkna v podlaze vrzala, jak postupoval dál do pokoje. „S večerem se může trochu ochladit. Jestli vám bývá zima, na krbové římse jsou zápalky. Kdybyste potřeboval ještě něco, stačí zatáhnout za šňůru zvonku u postele. Nemůžu vám zaručit servis, na který jste určitě zvyklý, udělám ale, co budu moci.“

„Děkuju,“ řekl Tayte s úsměvem, protože už si muže oblíbil. Chystal se mu dát za jeho pomoc spropitné, třebaže by se však Murraymu peníze určitě hodily, důrazně je odmítl.

„Nevadí mi to,“ řekl a s trpkým výrazem mávl nad penězi rukou. Postavil Taytovy věci na zem a podal mu klíč od pokoje. „Večeře je v sedm. Jídelnu určitě snadno najdete. Dole pod

schody zahrňte doprava a běžte chodbou. Nemůžete ji minout.“

„Dobře.“

Murray zamířil ke dveřím. Když k nim došel, zůstal stát a otočil se zpátky. „A nezapomeňte, co jsem říkal o schodišti,“ dodal. Pak nechal Tayta o samotě.

Tayte se podíval na hodinky. Bylo něco po páté, takže měl asi dvě hodiny na to, aby se vybalil a osvěžil. Do čeho se to nechal zatáhnout tentokrát? Přistoupil k prosluněným oknům a vyhlédl ven. Slunce stálo nízko na obloze, pořád ale zbývalo několik hodin denního světla. Za sklem bylo horko, což vítal. Obrátil se k druhému oknu, které vedlo na jih. Nabízelo výhled přes potok k přední části domu, což mu připomnělo izolaci, kterou cítil, když po příjezdu poprvé spatřil okolní krajinu. Interiér domu na tom pocitu změnil jen málo. Představoval si, že Sinclair žije s rodinou, když je doma ve Skotsku, neviděl ovšem nic, co by naznačovalo, že tu bydlí ještě někdo další. A ani nikde kolem.

Když si Tayte vzpomněl na rodinu, zkontroloval svůj mobil. Byl rád, že má signál, což ho přimělo zavolat Jean, aby jí oznámil, že bezpečně dorazil na místo. Zatímco čekal, až to Jean zvedne, znovu vzhlédl. Pořád byl obrácený k oknu, takže si nyní uvědomil, že se mýlil, když si myslel, že v okolí nikdo další není. Na druhé straně potoka stála postava. Zdálo se mu, že je to žena, mohl se ale mýlit. Hádal, že tu Sinclair přece jen má nějakou rodinu, nebo se možná jednalo o dalšího člena služebnictva. Ať už to byl kdokoli, stál naprosto nehybně a hleděl nahoru na dům, jakoby přímo na Tayta. Ten upřený pohled jej tak zneklidnil, že se odvrátil. Když se po chvíli znovu podíval, byla postava pryč.

U večere měl Tayte to potěšení znovu spatřit známou tvář Damiana Sinclaira. Pryč byly oblek i kravata, kterou si vzal na schůzku v Londýně. Nahradil je těžký šedý pletený svetr, který lépe vyhovoval chladu, který Tayte ucítil, když sešel dolů.

Nevadil mu. Obvykle mu stejně bývalo spíše horko, obzvláště při jídle, a říkal si, že si vždycky může nechat sako. Sinclair už seděl u jídelního stolu, když Tayte vstoupil do místnosti, která byla vzhledem ke své poloze v přízemí jen tlumeně osvětlená vysoko posazenými okny, kterých si všiml při příjezdu. Dubové obložení zakrývalo stěny od podlahy až ke stropu, kvůli čemuž jídelna působila ještě tmavěji, několik elektrických lamp a svíčky na stole však pomáhaly místnost prosvětlit.

„Ach, tady jste,“ řekl Sinclair a ukázal na něj kostnatým prstem. „Vítejte na Drumarthenu.“

„Dobrý večer,“ pozdravil Tayte.

„To je. Věřím, že jste měl příjemnou cestu?“

„Ano, děkuju.“

Sinclair Taytovi pokynul, ať se posadí naproti němu, a Tayte si odsunul židli od stolu a sedl si. Jak táhl židli po dlažbě, překvapila ho její tíha, řekl si však, že se dobře hodí k obrovské mohutnosti jídelního stolu.

„Jídelna tady dole nikdy nebyla,“ vysvětlil Sinclair. „Murray už vás před tímhle starým místem určitě varoval. Asi vás nepřekvapí, když vám povím, že do horních pater chodím jenom spát. Dům dřív míval skvostnou jídelnu. Dala se v ní pohodlně pohostit stovka lidí, ty dny jsou bohužel dávno pryč. Tato relativně malá místnost teď nabízí prostoru víc než dost.“

„Víc než dost je zbytečnost,“ řekl Tayte, zatímco si s úsměvem naléval vodu ze džbánu.

Sinclair se pro sebe zasmál. „Vidím, že jste muž podle mého gusta. Jenom bych si přál, abych to tu mohl líp vyhřívat, místnosti jsou ale vysoké devět metrů, takže je to prakticky nemožné. Já tu samozřejmě nejsem pořád, Murray ale ano – našťěstí se zdá, že mu zima až tak nevádí.“

Jakoby přivolan zmínkou svého jména, vešel dovnitř jinými dveřmi Murray. Nesl otlučený cínový podnos, který musel být v rodině po celé generace.

„Murray nám k večeři připravil husté dušené,“ řekl Sinclair, když muž přistoupil ke stolu. „Věřím, že máte rád králíka? Je čerstvě ulovený na našich pozemcích.“

„Musím přiznat, že jsem ho ještě nikdy nejedl.“

„Pak mi budete muset říct, jak vám chutná.“

Murray před ně postavil jídlo ve velkých kouřících miskách. Následně přidal mísu plnou vařených brambor.

Tayte se nadechl páry. „Rozhodně to dobře voní.“

„A chutná to ještě líp,“ ujistil ho Sinclair. „Murray je skvělý kuchař.“

„Děkuju, pane,“ řekl Murray. „Rozdělal jsem oheň v krbu v salónu. Bude to pro dnešní večer všechno?“

„Ovšem, Murray, jen jděte. Uvidíme se zítra.“

„Věrný rodinný sluha,“ řekl Tayte, jakmile je Murray opustil. „Na místě, jako je tohle, musí mít pořád spoustu práce.“

„Ano, je neocenitelný. Během let jsem musel zbytek personálu propustit, Murray ale všechny do jednoho zastal. Nevím, co bych si bez něj počal.“

„Musí být uklidňující vědět, že tu máte někoho, komu můžete věřit, že se o všechno postará, zatímco jste v Londýně.“

Sinclair kývl a lžící si přidal do dušeného několik brambor. „No, pusťte se do jídla. Dnes večer spolu musíme probrat spoustu věcí.“

Tayte dušené vyzkoušel. Kdyby mu neřekli, že je to králík, snadno by si maso spletl s kuřecím. „Je to skvělé,“ řekl a dal si další sousto. Neuvědomil si, jak velký má hlad.

„Takže jste Američan žijící v Londýně,“ řekl Sinclair po chvíli. „Vaše žena je Američanka?“

„Ne, Jean je Angličanka – profesorka dějin. Seznámili jsme se před několika lety v Londýně. Mám teď dvojí občanství. Rozhodli jsme se žít v jejím bytě v Londýně, dokud se neusadíme a náš syn nebude trochu starší.“

„Ach, ano, máte malého syna. Myslím, že jste říkal, že je mu pět měsíců. Vsadím se, že vás a vaši ženu dost zaměstnává.“

„To máte pravdu. Jmenuje se Benjamin.“

„Nepochybně podle Benjaminu Franklina,“ hádal Sinclair s úsměvem.

Tayte kývl. „Byl to nápad mojí ženy pokračovat v tradici amerických otců zakladatelů. Myslela si, že se to jméno bude hodit k Jeffersonovi a oběma se nám líbilo. Před příchodem malého Bena na svět nás načas naplno zaměstnalo zařizování dětského pokoje a zbytku bytu. Kdykoli mi zbyla trocha volného času, pátral jsem ve vlastní rodinné historii, což mi bylo umožněno teprve nedávno.“

„Proč teprve nedávno?“

„Jako dítě mě adoptovali. Dlouho jsem netušil, kdo byli moji biologičtí rodiče, teď se mi ale otevřely dveře ke zbytku historie mé rodiny.“

„Objevil jste něco zajímavého? Nějaké kostlivce ve skříni?“

Tayte hned neodpověděl. V nedávné historii své rodiny odhalil strašlivé věci, zjistil totiž, že oba jeho rodiče zavraždili. Poté, co identifikoval svoji pokrevní linii, už však nic dalšího neobvyklého neobjevil.

Nebyl si ovšem jistý, jestli chce o svých rodičích a o tom, co zjistil v Německu, mluvit s mužem, kterého sotva znal, proto se rozhodl odpovědět jednoduše.

„O kostlivcích ve skříni nic nevím,“ řekl. „Zjistil jsem ale, že jak moji rodiče, tak prarodiče na obou stranách jsou mrtví, což je škoda. Rád bych je býval poznal. Je ale skvělé moct konečně vysledovat vlastní rodinnou historii.“

„Nějací živí příbuzní vám určitě museli zůstat,“ namítl Sinclair. „Aspoň bratraci.“

„To jistě, z různých důvodů jsem se k nim ale ještě nedostal. Zjistil jsem ale, že mám bratra, který je velmi živý. Napadlo ho, že bych si měl otevřít školu, kde bych učil genealogii, já ale ještě nejsem na něco takového připravený.“ Tayte se odmlčel a usmál se pro sebe. „Možná to zní šíleně, svoji práci ale příliš

miluju. Opravdu by mi chyběly výzvy, které zakázky, jako je tato, mohou nabídnout.“

„No, nemám nejmenších pochyb, že než se vrátíte zpět k rodině, budete tady ve Skotsku čelit mnoha výzvám. Co se týká mě, já děti nemám,“ dodal Sinclair bez jakékoli lítosti v hlase. „Moje žena je od začátku nechtěla, takže jsme soustředili svůj čas a energii na jiné věci.“

Když přišla řeč na další blízké příbuzné, vzpomněl si Tayte na postavu, kterou viděl u potoka. „Myslím, že jsem ji zahlédl.“

Sinclair se rozesmál tak srdečně, až se mu otráasala ramena. „O tom velmi pochybuju. Moje žena mě před několika lety opustila kvůli mladému italskému milenci. Když jsem o ní naposledy slyšel, užívala si na Capri.“

„To je mi líto.“

„Nemusí. Mně to líto není.“

„Jde o to, že jsem někoho viděl z okna ložnice. Když jste se zmínil o své ženě, předpokládal jsem, že to byla ona.“

„Kde přesně jste tu osobu zahlédl?“

„Na druhé straně potoka.“

„Bùrnu,“ opravil ho Sinclair.

„Ano, bùrnu. Nevíte, kdo to mohl být? Podle toho, co jste mi řekl, se zdá, že tady žijete s Murraym sám.“

„Ano, jsme tu jenom Murray a já. A teď samozřejmě vy. Podél bùrnu, v blízkosti sídla, ale vede veřejná cesta. To si určitě jenom někdo vyrazil na procházku. Je na to skvělý večer.“

„Ano, to je,“ souhlasil Tayte. „Ať už to ale byl kdokoli, stál tam hodně dlouho.“

„Opravdu?“ řekl Sinclair. „No, Drumarthen je zvenku velmi krásný. Nepřekvapuje mě, že někoho zaujal. V létě se tu zastavuje hodně turistů a fotí si ho.“ Sinclair se pro sebe usmál. „Měl bych za to vybírat poplatek.“

Tayte si řekl, že patrně opravdu o nic jiného nešlo, nemohl se však zbavit dojmu, že ten člověk zíral nahoru na něj, ne na dům,

jako by přesně věděl, že tu je a hlavně proč tu je. Pokračovali v jídle. Víno se nepodávalo, ne že by po něm Tayte nějak toužil, ale stejně jako v případě stavu domu, starého vozu, kterým Sinclair jezdil, a skutečnosti, že k jídlu měli králíka, který se dal volně zastřelit v okolí sídla, ho napadlo, jestli tomu tak náhodou není proto, že Sinclairova finanční situace není ani zdaleka tak dobrá, jak si myslel, když se s ním poprvé setkal. Život, který tento muž vedl v Londýně, ostře kontrastoval se vším, co se o něm Tayte od svého příjezdu do Skotska dozvěděl. Odměna, kterou si Tayte vyžádal, však Sinclaira nezaskočila, takže ji musel považovat za dobře vynaložené peníze. To mu znovu připomnělo drahokam, o kterém se ve svém dopise zmínil Cornelius Dredger. U stolu naproti němu seděl muž, kterému by se očividně hodily peníze, jež by mu prodej takového drahokamu v případě nalezení vynesl. A to přimělo Tayta opět zapochybovat, jestli k němu byl Sinclair ohledně motivů pro identifikování svého tajemného předka upřímný.

KAPITOLA TŘETÍ

Po večeři Sinclair odvedl Tayta kamenným obloukem a krátkou chodbou do pokoje, který Murray předtím označil za salón. Jakmile Tayte do útulné místnosti vstoupil, stejně jako v jídelně si uvědomil, že se jedná o pouhou levnou imitaci pokoje, kterým dříve býval. Na prošlapaném koberci uprostřed místnosti stály dva ušáky natočené směrem k otevřenému krbu, který svojí velikostí salónu dominoval. Nad kamennou římsou Tayte spatřil sbírku starověkých štítů a dalších předmětů, které patrně kdysi tvořily rodovou zbrojnici. Sinclair přihodil do skomírajícího ohně další poleno a posadil se. Na okrouhlém stolku mezi křesly stály dvě sklenice a karafa se sytým, medově zbarveným pitím.

„Můžu vám nabídnout doušek whisky?“ zeptal se Sinclair. „Je skvělá, jednodruhová sladová, vypálená v Aberfeldy kousek na sever odsud.“

„To by bylo skvělé. Děkuju.“

Sinclair jim oběma nalil, pak si s Taytem přitukl. „*Slàinte!*“ řekl a připil na Taytovo zdraví.

Když se s drinky usadili a než se mohl Sinclair rozpovídat o původním nádherném salónu, který na Drumarthernu patrně existoval, přešel Tayte rovnou k věci. „Říkal jste, že máte jeden z dopisů napsaných pratetou Cornelia Dredgera. Co v něm stojí? Můžu ho vidět?“

„Napadlo mě, kdy se zeptáte,“ řekl Sinclair. „Tušil jsem, že to nepotrvá dlouho, proto jsem ho vzal s sebou dolů na večeři.“

Ze zadní kapsy kalhot vytáhl několik složených zašlých bílých listů papíru, které podal Taytovi.

„Pochází ze září 1822,“ pokračoval Sinclair. „Podle toho, co v něm stojí, je to první dopis, který Dredgerova prateta svému bratrovi z Indie napsala. Poštu z Indie v té době vozili hlavně zaměstnanci Východoindické společnosti – na jejich vyzbrojených lodích. Vzhledem k tomu, že dopis mohl z Džajpuru do Anglie cestovat skoro rok, na odpověď se čekalo opravdu hodně dlouho. Hádám ale, že Dredgerova prateta měla ve zvyku psát domů tak často, jak jen se jí chtělo, aniž by počkala, co jí bratr odpoví.“

Tayte dopis rozložil. Písmo, třebaže vybledlé, bylo vysoké a úhledné, psané s precizností a péčí, jako by pisatelka byla na své dopisy domů nesmírně pyšná. Přejel pohledem jména a adresy v záhlaví stránky, pak začal číst nahlas: *„Poté, co jsme obepluli Mys Dobré naděje a dorazili do Bombaje, asi šest měsíců po vyplutí ze Southamptonu na lodi Východoindické společnosti Odraz – na úžasném kupeckém korábu s více než šedesátí děly – jsme se chystali na cestu po souši do našeho cíle v Rádžpútaně.“*

„Jak vyčtete z následujících řádků,“ řekl Sinclair, „po určité nejistotě ohledně toho, jestli se ona a zbytek společnosti, se kterou cestovala, vůbec dostanou bezpečně do cíle, dorazila do Džajpuru se svojí přítelkyní a její sedmnáctiletou dcerou.“

„Pro ty poslal manžel její přítelkyně,“ řekl Tayte, který si dál potichu četl dopis. „Zdá se, že Dredgerova prateta dělala té ženě společníci na cestách.“

„Tak jsem to pochopil i já,“ přitakal Sinclair. „O něco níže se zmiňuje i o jistých povinnostech v péči o dceru své přítelkyně. Jistě si povšimnete, že se nejednalo o její první pobyt v Indii.“

Tayte našel odstavec, v němž se pisatelka zmiňovala o svém návratu do Indie, a pochopil z něj, že část dětství strávila v Bengálsku. Oči mu zalétly zpět k záhlaví dopisu. Na jedné straně byly uvedeny jméno a adresa příjemce, Williama Dredgera

z Chesterfieldu v Derbyshiru, na druhé pak zpětná stálá adresa pisatelky v Džajpuru.

„Její příjmení při návratu do Indie už nebylo Dredgerová,“ podotkl Tayte. „Jane Hardwicková,“ dodal skoro sám pro sebe. „Očividně se provdala, o manželovi se ale nezmiňuje. Možná byla vdova, proč by jinak odjela do Indie bez něj?“

„Velmi dobře, pane Tayte. Jane Hardwicková skutečně ovdověla v roce 1820, dva roky před cestou.“

Tayte se pro sebe usmál. Pohlédl na Sinclaira, který mu úsměv oplácel. „Jak mě mohlo vůbec napadnout, že jste rodinnou historii Jane Hardwickové, rozené Dredgerové, neprověřil?“

Sinclairův úsměv přešel v krátké zasmání. „Omlouvám se, ale varoval jsem vás, že jsem provedl rozsáhlé rešerše.“

Tayte si připomněl, že se Sinclairovi přesto nepodařilo svého pra-pra-pra-pradědečka identifikovat, což mu prozradilo, že tento úkol nebude nijak snadný. Vzhledem k rozsahu už provedeného pátrání pochopil, že bude muset najít způsob, jak tento problém obejít. Taky ho napadlo, že by mu při tom mohly Sinclairovy rešerše pomoci.

Jako by uhádl Taytovu následující otázku, Sinclair řekl: „Samozřejmě vám dám veškeré své poznámky k dispozici. Požádám Murrayho, aby vám ráno přinesl všechno do pokoje. Zjistíte, že v Indii jsem se daleko nedostal. A v případě Jane Hardwickové jsem ve farních matrikách v Derbyshiru našel informace o jejím narození a sňatku, ale žádný záznam o její smrti. Z toho vyplývá očividný závěr.“

„Že se z Indie nikdy nevrátila,“ řekl Tayte.

„Přesně tak. Nepochybuju, že si budete chtít moje rešerše projít a ověřit. Možná mi něco uniklo, možná ale najdete záznam o jejím úmrtí v Indii.“

Tayte kývl a řekl si, že Jane hrozila při cestách po Indii v roce 1822 smrt víc, než kdyby zůstala doma. Na druhou stranu bylo možné, že se jednoduše rozhodla v zemi, kterou znala a třeba si

jako dítě zamilovala, zůstat. Klidně se mohla dožít vysokého věku. Jane Hardwicková v Taytovi rozhodně vyvolala dost velkou zvědavost na to, aby zatoužil zjistit, co se s ní stalo.

Obrátil pozornost zpět k dopisu a uvažoval, proč se vlastně rozhodla do Indie vrátit. Nedávno ovdověla, což vysvětlovalo, proč měla volnost odjet, co ji však k tak dlouhé a namáhavé cestě přimělo? Napadlo ho, že jednoduché a pravděpodobné vysvětlení bude, že když se jí dva roky po ztrátě manžela naskytla příležitost začít znovu, skočila po ní. Její dopis naznačoval, že cestovala jako společnice své přítelkyně, která se do Džajpuru vydala s dcerou za manželem. Přemýšlel, co asi byla ta druhá rodina zač. Dopis žádá příjmení nezmiňoval. Jaký byl její příběh a jak to všechno souviselo s drahokamem, o kterém se v dopise zmínil Cornelius Dredger? Tayte cítil, že je to důležitá otázka, na kterou musí najít odpověď.

Když četl dál, zjistil, že cesta Jane Hardwickové do Džajpuru, kam dorazila několik měsíců po příchodu do Bombaje, byla bohatá na události, ne-li skoro katastrofická. Dopis krátce shrnoval, kolika městy a osadami projeli, přičemž v každé museli čekat na ozbrojený doprovod a často cestovali se zásobovacími vozy a vojáky různých pěších pluků. Potom se Tayte dostal ke zmínce, že brzy po opuštění okresu Tonk ve východní Rádžpútáně se Jane a celý doprovod, s nímž cestovala, začali strachovat o své životy.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Indie, září 1822

Matka Indie kdysi bývala její součástí a nyní se jí stala znovu. Jak Jane Hardwicková seděla se svými společníky na cestách v otevřeném voze taženém koňmi a před úporným sluncem je nechránilo nic víc než slunečníky, vnímala přítomnost té země víc než jakékoli jiné, kterou kdy poznala. Sedala jí na kůži a s každým dalším kilometrem jí pronikala hlouběji a hlouběji póry, uzlovala jí vlasy a vypalovala hrdlo. Při každém nádechu cítila na jazyku chuť věčnosti jejího prachu.

Jeli po silnici z Tonku a stále se nacházeli dobrých osmdesát kilometrů jižně od Džajpuru, což jí prozradil jeden z vojáků, který velel jejich doprovodu. Jak moc Jane toužila po tom být už na místě. Tato silnice vypadala jako všechny ostatní, po nichž kdy v Indii cestovala, byla to obyčejná udusaná pěšina, zrozená z nezbytnosti, která spojovala jedno město či brod s druhým. Věděla, že vzdálit se od takové silnice znamená snadno se ztratit na otevřených pláních, vypadaly totiž jedna jako druhá a ve dne se na nich dalo orientovat jen podle slunce a vzdálených pustých pahorků.

Vezli se ve čtyřmístném voze, v jistém typu nezastřešené bryčky. Jane pohlédla na svoji přítelkyni Elspeth a její sedmnáctiletou dceru Arabellu, které byly už od Southamptonu jejími blízkými společnicemi. Otočila se doleva a pohlédla na muže, který seděl vedle ní. Připojil se k nim v Kótě, před mnoha etapami

a stejně tolika dny cesty. Zachytil její pohled a usmál se na ni, jak měl často ve zvyku.

„Už to není daleko,“ ujistil ji. Na hlavě měl zažloutlý, zaprášený hadr, vysoké černé hedvábné cylindry, tak módní v Londýně, mu totiž při cestování v takovém podnebí určitě připadaly nepraktické. Nakrátko si hadr sundal, aby si z čela utřel pot. „Až dorazíme do Džajpuru, mohl bych vás znovu vidět? Moc by mě to potěšilo.“

Muž se jmenoval Albert Faraday a svojí náklonností k Jane se nijak netajil, vlastně jí ji při každé příležitosti vnucoval.

Jane se zdvořile usmála a odsunula se od něj. „Obávám se, že budu velmi zaměstnaná,“ řekla a zadívala se na svoji mladou svěřenkyni. Rozhodla se s ní zapříst rozhovor, aby se vyhnula další debatě s panem Faradayem.

„Ano, Bello. Už to není daleko,“ řekla a zněla vesele, jak opakovala Faradayova slova. „Vím jistě, že se vám velmi správi nálada, až budete se svým otcem v Džajpuru.“

Arabella se dál mračila. Jane napadlo, že má krásný úsměv, kdyby ho jen častěji ukazovala. Chápala ale, jak bolestné pro ni muselo být, když ji v tak mladém věku vytrhli z jediného domova, který kdy znala, a donutili ji opustit všechny přátele. Ona se cítila stejně, když ji po otcově smrti přiměli opustit Kalkatu.

Elspeth si hlasitě povzdychla. „Já budu rozhodně ráda, až ta bídná cesta skončí,“ prohlásila s měkkým skotským přízvukem. Zněla vyčerpaně, třebaže na tento úsek cesty vyrazili sotva před několika hodinami.

Jane sledovala, jak Elspeth otevřela váček, který měla pověšený na černé sametové stuze na krku. Ostře vynikal na pozadí krajkových šatů, které stejně jako zbytek kdysi bílého oděvu zašly prachem. Elspeth se opět svěřila opiovým pilulkám, možná proto, aby si ulevila od monotónnosti zdánlivě nekonečné cesty. Nebo je možná brala z jiného, osobnějšiho důvodu, jak Jane vycítila z jejich rozhovorů za poslední měsíce. Elspeth vytáhla jednu

z pilulek a vložila si ji do úst. Pomalu se nadechla a opět vydechla, tentokrát však tiše a spokojeně, nepochybně čerpala útěchu z vědomí, že jí malá tabletky drogy pomůže všechno překonat.

Jane nenacházela v podobných věcech zálibu. Četla o vedlejších účincích opia a častokrát viděla jejich následky na vlastní oči. Všimla si, že nakrátko dokáže nahradit mizérii štěstím, vzrušit a rozšířit smyslové vnímání, v mnoha případech, když byla dávka dostatečně velká, však vedlo až k morální a fyzické slabosti. Navíc se zdálo, že v konečném důsledku způsobují ještě větší sklíčenost. Četla, že „požívači opia“ se málokdy dožijí třiceti let, pokud s tímto návykem začnou dost brzy. Pokud ale věděla, Elspeth se k opiu upnula teprve nedávno, krátce po příplutí do Bombaje. Modlila se, aby v něm Arabella nenašla stejnou zálibu jako matka.

Z myšlenek ji vytrhl Faraday, který poposedl vpřed a řekl: „Hned, jak se usadím v Džajpuru, napíšu o společné cestě nás čtyř zprávu. Tisk vám bude přirozeně nakloněn. Nemohl jsem si přát lepší společníky na cestách.“

V Kótě se jim Faraday představil jako dopisovatel *The Times*. Pocházel z Yorkshiru, nyní ale křížoval Indii a podával zprávy o každodenním životě pod nadvládou Východoindické společnosti. Jen málokdy nebyl vidět s tužkou v ruce. A když už ji nedržel v ruce, měl ji aspoň zastrčenou za pravým uchem, jako zrovna teď.

„Jste nesmírně laskav,“ řekla Jane. „A co napíšete o krásné Arabelle?“ dodala a mrkla na ni. „Zmíníte se o jejím hudebním talentu?“

Přestože se to Arabella pokoušela skrýt, lichotky u ní vyvolaly úsměv.

„Nebo se zmíníte o tom, že je z nás nejstatečnější, protože se vydala na cestu v tak mladém věku?“ pokračovala Jane, odhodlaná vidět Arabellu opět šťastnou.

„Ano, zmíním se o všech těchto přednostech,“ slíbil Faraday. „A co se týká vás, paní Hardwicková, ujišťuji vás, že se s nesmírnou pýchou zmíním o vaší zběhlosti v rozmanitých indických jazycích a dialektech, které jsem vás sám slyšel používat.“ Odmlčel se, odvrátil pohled a začal škubat za lem svého saka. „Muž, jehož údělem je podávat zprávy o životě v Indii, se může cítit vskutku poctěn, že má po svém boku ženu tak skvělou, jako jste vy, kterou si rozhodně nezaslouží.“

Jane předstírala úsměv, uvnitř ovšem cítila podráždění. Copak se s tím mužem nemůže bavit vůbec o ničem, aniž by hrozilo, že ještě víc prohloubí jejich známost? Obávala se, že ne, takže bylo zbytečné se o to pokoušet. Nechtěla pana Faradaye ranit, bude mu ale muset sdělit, že o něj nemá prázdný romantický zájem. Obávala se, že pokud to neudělá, bude považovat za svoji povinnost ji po příjezdu do Džajpuru vyhledat, což by jí bylo velmi na obtíž.

Právě se s ním chystala o té věci promluvit, když se z přední části průvodu ozval křik. O vteřinu později zazněl výstřel, kůň se začal s ržáním vzpínat na zadních a jejich vůz se zastavil. Krátce po prvním výstřelu následoval další. Důstojníci začali křičet rozkazy a střelba byla opětována. Jane si všimla, že okolní terén je víc kopcovitý, ideální pro útok ze zálohy. Zadívala se na svah, kde se objevily obláčky bílého kouře, jak ostřelování jejich pozice pokračovalo.

„Banditi!“ řekla svým společníkům.

„Přepadení?“ zeptal se Faraday překvapeně, jako by tomu nemohl uvěřit. „Jaká opovážlivost! Copak si neuvědomují, že pálí přinejmenším na padesát ozbrojenců společnosti?“

Sebedůvěra banditů dělala Jane starosti. „Odměna jim musí stát za to,“ řekla. „Víš někdo, co je na těch vozech tažených voly?“

Tváře jejích společníků zůstaly bez výrazu, tedy až na tu Elspethinu. Ta se po každém výstřelu zářivě usmála, jako by sledovala ohňostroj. Opiová pilulka očividně zabrala.

„Munice?“ hádal Faraday.

„Nebo opium,“ řekla Jane, což ji napadlo, když sledovala jeho účinky na Elspeth. „Četla jsem, že v posledních měsících došlo už k jednomu takovému útoku. Banditi uprchli s asi dvaceti maudy. Náklad tehdy střežila jednotka stráží přibližně stejně početná, jako je ta naše.“

„Tak to je po nás,“ řekl Faraday a svezl se na sedadle.

Jane se rozhlédla a spatřila, že stráže s mušketami zaujaly pozice v přední části průvodu a opětovaly salvu za salvou směrem do kopců, patrně aby předvedly svoji sílu v naději, že tak útočníky odradí. Jak ale viděla, k ničemu jim to nebylo. Padl jeden voják, pak druhý. Neměli žádné krytí a žádný konkrétní cíl, který by si mohli vzít na mušku, jejich situace se tak zdála beznadějná. Případalo jí, že nepotrvá dlouho a jejich řady značně prořídnou. Pro bandity pak bude snadné sestoupit z kopců a ukrást vozy s nákladem, pro které si přišli.

Kulka roztránila dřevo kočáru vpravo od Jane, tak blízko, že ji to vylekalo, a to navzdory neustálému hřímání výstřelů. Arabelliny oči prozrazovaly, že má strach a právem. Jane napůl vstala, aby ji utěšila, neboť poznala, že na její matku zrovna teď není spolehnutí. V tu chvíli jejich kočí, starší Rádžpút, který je doprovázel už od Kóty a prací hradil svoji cestu domů, pronikavě vykřikl a zvedl se z kozlíku. Otočil se k nim a Jane spatřila v jeho očích hrůzu, když se chytil za krvácející hrdlo a padl.

„Postřelili ho!“ zvolal Faraday a stále se zdál útokem, který kolem nich probíhal a ve kterém uvízl, spíše překvapený.

Jane ani na vteřinu nezaváhala. Věděla, že jestli tu budou jen nečinně sedět, pravděpodobně je potká stejný osud jako starého Rádžpúta, a ona neměla v úmyslu zkopit zdejší prach i svojí krví nebo krví svých společníků. Chopila se opratí, a vtom se jí naskytl jasný výhled na situaci okolo. Viděla, že banditi už začínají sbíhat dolů z kopců. Bylo jich tolik. Nedají se zastrašit. Jane myslela jen na jedno, když se posadila na kozlík a švihla koně

opratěmi tvrdě po zadku: musela dostat všechny v kočáře do bezpečí.

„Hijé!“ křikla na koně a práskla opratěmi ještě ostřeji.

Kůň zaržál a znovu se vzepjal. Potom vyrazil vpřed z formace. Jane silou potáhla za opratě a získala nad koněm kontrolu. Nasměrovala ho doleva a nejvyšší rychlostí zamířila zpět podél řady vozů tažených voly. Za kočárem se zvedal a vířil prach.

„Podívejte!“ zvolala Arabella.

Jane se otočila a uviděla, že Arabella vypadá ještě vyděšeněji než dřív. Ukazovala zpátky na kopce. Výhled jim zčásti blokoval oblak prachu, který kočár zvedal, Jane však brzy zjistila, čeho si Arabella všimla. Z úkrytu nyní vyrazili banditi na koních, muži ve světlých vlajících hábitech a špičatých pokrývkách hlav, a brali zbývající vojáky útokem. Pro Jane a její společníky však větší problém představovala hrstka banditů, která se oddělila od hlavního útoku a řítila se rovnou na ně.

Švihla opratěmi ještě ostřeji, věděla však, že je brzy dohoní. Jediný kůň táhnoucí kočár se čtyřmi lidmi a jejich majetkem neměl šanci ujet jednomu odhodlanému jezdcí, natož pak půl tuctu. Banditi si všimli, že se kočár oddělil od průvodu, a Jane si až příliš pozdě uvědomila, že je určitě napadlo, že prchá s částí kořisti, pro kterou si přišli. Rychle se ohlédla zpátky a zjistila, že žádný z vojáků společnosti jim nespěchá na pomoc. Viděla jen bandity, a ti je, přesně jak tušila, rychle doháněli.

„Hijé!“ křikla znovu a pobídla koně k vyšší rychlosti.

Brzy minuli poslední z vozů a vyrazili po silnici zpátky do Tonku, věděla ale, že je marné očekávat, že se tam dostanou. Město bylo příliš daleko a bylo by pošetilé snažit se tam dojet. Vší silou zatáhla za levou opratě a sjela ze silnice s úmyslem vrátit se podél řady vozů zpátky s tím, že jejich pronásledovatelé se tak ocitnou přímo na mušce salvě z pušek. Brzy však poznala, že vojáků zbylo příliš málo a ti, kteří ještě nepadli

nebo neuprchli, mají plné ruce práce s odrážením útoku, než aby jí věnovali pozornost, když je mýjela.

Jane zamířila do kopců. Měla snad na vybranou, když jedinými dalšími možnostmi byla otevřená pláň nebo jistá smrt? Musela jet dál. Napadlo ji, že kopce by jim mohly nabídnout aspoň nějaký úkryt. Banditům určitě šlo jenom o kočár. Kdyby dokázali včas vyskočit a schovat se, byla si jistá, že je nebudou pronásledovat.

Banditi se však blížili. Byli už tak blízko, že i v oblaku prachu za kočárem Jane rozpoznala bělmo jejich očí. Rovněž si všimla, že je jich míň než předtím, a hádala, že někteří se asi znovu přidali k hlavnímu útoku na strážce. Napočítala tři jezdce a napadlo ji, proč na ně nestřílí. Ať už měli jakýkoli důvod, bylo to požehnaní. Jane napadlo, že když zjistili, že v kočáře sedí hlavně ženy, dospěli k závěru, že je zastaví, aniž by promarnili jedinou kulku.

Přestože se jejich situace zdála beznadějná, Jane uháněla dál. Usilovně svého koně štvála a navedla ho zpět na silnici do Džajpuru, když se kolem začaly zvedat kopce. Pak se vedle ní objevil první bandita a upřel na ni své tmavé oči. Ve stejnou chvíli za sebou uslyšela výkřik. Byla to Arabella. Zbývající dva jezdci se přiblížili ke kočáru a chopili se Arabelly, zatímco její matka, která si konečně uvědomila, co se děje, se je snažila odrazit zavřeným slunečníkem. Třebaže teď byli banditi přímo u nich, Faraday se stále na nic nezmohl, jen se choulil na sedadle, sehnutý přes kolena, a rukama si zakrýval hlavu. I kdyby si předtím získal náklonnost Jane, v této chvíli by ji opět ztratil.

Jane ucítila šubnutí za opratě, a když obrátila pozornost zpátky k banditovi v čele, spatřila, že je chytil a nyní přitahuje jejího koně k svému a nutí ho zpomalovat. Nemohla mu v tom nijak zabránit. Během několika vteřin kočár zastavil.